

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.138/2014/14. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten a 2014. év november hó 5. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következően

ÍTÉLETET:

Az önbíráskodás büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 4.B.82/2013/26. számú ítéletét mindhárom vádlott tekintetében ***megváltoztatja.***

A személyi szabadság megsértése büntette tekintetében mindhárom vádlottnál mellőzi a Btk. 194. § (2) bekezdés b) pontjára utalást. A III. r. vádlott ezen cselekménye a Btk. 194. § (1) bekezdés és (2) bekezdés f) pontja szerint minősül.

A II. r. és a III. r. vádlott az önbíráskodás büntetést társtettesként követték el.

Az I. r. vádlott börtönbüntetésének tartamát 1 (egy) év 6 (hat) hónapra, a próbaidő tartamát 3 (három) évre ***enyhíti.***

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindhárom vádlott tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során összesen felmerült 32.880 (harminckettőezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költségből kötelezi a II. r. vádlottat 8.000 (nyolcezer) forint megfizetésére, míg a III. r. vádlott tekintetében felmerült 24.880 (huszonnégyszer-nyolcszáznyolcvan) forintot az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Budapest Környéki Törvényszék a 2014. február 13. napján kelt 4.B.82/2013/26. számú ítéletével az I. r. vádlottat önbíráskodás büntetében (Btk. 368. § (1) bekezdés) és személyi szabadság megsértésének büntetében, mint társtettes (Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont) mondta ki bűnösnek.

Ezért őt halmazati büntetésül 2 év, végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést - végrehajtás esetén - börtönben kell végrehajtani, és a vádlott a büntetés kétharmad részének letöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

A II. r. vádlott bűnösségét önbíráskodás büntetében (Btk. 368. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont) és személyi szabadság megsértésének a büntetében, mint társtettes (Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) és f) pont) állapította meg. Ezért őt halmazati büntetésül 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy büntetése kétharmad részének letöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

A III. r. vádlottat önbíráskodás büntette, mint bűnsegéd (Btk. 368. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont) és személyi szabadság megsértésének büntette mint társtettes (Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont) miatt halmazati büntetésül 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy büntetése kétharmad részének letöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

A vádlottakat külön-külön kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a jogorvoslati nyilatkozatra fenntartott 3 napon belül az I. r. vádlott javára téves minősítés miatt, a II. és III. r. r. vádlottak terhére téves minősítés miatt, a főbüntetés súlyosításáért jelentett be fellebbezést. Az I. r. vádlott felmentésért, védője téves tényállás megállapítása miatt felmentésért, a II. r. vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.354/2014/1. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta azzal, hogy azon nem vesz részt. Az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn.

Annak felhívása mellett, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Be. 250. § (2) bekezdés h) pontját, kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, a megvizsgált bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, és eleget tett indokolási kötelezettségének is.

Felhívta a figyelmet arra is, hogy az indokolás 13. oldal utolsó bekezdésével szemben az elsőfokú bíróság néhai tanú1 járásbíró előtt tett vallomását nem olvasta fel, így az bizonyítékként nem értékelhető.

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, a cselekmények minősítése azonban - álláspontja szerint - egyik vádlott esetében sem felel meg az anyagi jogi szabályoknak, mert az I. r. vádlott terhére a személyi szabadság megsértésének minősített esete, az aljas indok nem állapítható meg, mert az indíték a jogosnak vélt saját vagyoni igény érvényesítése volt, a saját vagyontárgy visszaszerzési kísérlete a személyi szabadság alapesete ismérveit hordozza.

Ezzel szemben a II. és III. r. vádlottak esetében az aljas indok, mint minősítő körülmény megállapítható, mivel ők a cselekményüket azért hajtották végre, hogy az I. r. vádlottól és néhai tanú1-től az ígért anyagi előnyhöz hozzájussanak.

Mivel a tényállás tartalmazza azt, hogy a III. r. vádlott a II. r. vádlottat a sértett nyakának elvágására még bízta is, nem osztotta a III. r. vádlott bűnsegédi minőségének megállapítását. A III. r. vádlott kijelentésével a sértett akaratának megtörésében aktívan részt vett, ezért indokolt a társtettesi elkövetés megállapítása.

A bűnösségi körülmények felsorolását helyesnek tartotta, de a II. és III. r. vádlottak esetében azt hangsúlyozta, hogy az már olyan mértékben tér el a középértéktől, amely a büntetési célok megvalósulását veszélyezteti, ezért indokolt a kiszabott büntetések súlyosítása.

Indítványozta mindhárom vádlott esetében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását akként, hogy az I. r. vádlottat a Btk. 194. § (1) bekezdésbe ütköző és aszerint büntetendő személyi szabadság megsértésének büntetében, a II. r. vádlottat a Btk. 368. § (1) bekezdésbe ütköző, de a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő társtettesként, felfegyverkezve elkövetett önbíráskodás büntetében, a III. r. vádlottat a Btk. 368. § (1) bekezdésbe ütköző, de a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő társtettesként, felfegyverkezve elkövetett önbíráskodás büntetében mondja ki bűnösnek, és mind a II. r., mind a III. r. vádlott halmazati büntetését a Btk. 80. § (2) bekezdés alapul vételével súlyosítsa a közügyektől eltiltás mellékbüntetését pedig ehhez igazodóan emelje fel.

Egyebekben az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A II. r. vádlott a 2014. augusztus 6-án érkezett beadványában kifogásolta, hogy úgy ítélték el, hogy nincs ellene más bizonyíték, csak a sértett állítása. Bejelentette, hogy szeretne új vallomást tenni és van egy szemtanú is, tanú2, aki tudja azt, hogy ő ártatlan és tenne is vallomást. Minden vádlott és tanú ismételt, valamint a bejelentett szemtanú meghallgatását kérte. Egyúttal közölte, hogy nem volt megelégedve a kirendelt védőjével, új védője lesz és azt majd bejelenti.

A nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést és a perbeszédben előadottakat fenntartott. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében azt állapította meg, hogy az I. r. vádlott nem volt jelen a sértett lakásánál történt bántalmazásnál, a kocsma előtt a gépkocsiba kényszerítésnél és a Duna parton történeknél sem, az ítélettel szemben nem látta megállapíthatónak azt sem, hogy az I. r. vádlott a gépkocsiban történt bántalmazást észlelte. Ezért elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan egyetértve azzal az ügyészi indítvánnyal, hogy az I. r. vádlott alapesetben bűnös, a büntetés enyhítését, pénzbüntetés kiszabását vagy enyhébb szabadságvesztés és próbaidő alkalmazását kérte.

A II.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Kifejtett álláspontja szerint az ítélet megalapozatlan, mert nincs alapja a sértett vallomása elfogadásának, mert a sértett a tárgyaláson a közvetlenség alapján tapasztaltakra figyelemmel bizonytalan vallomást tett, a következetesen tagadó vallomást tevő vádlotti védekezéssel szemben, melyben csak a sértett ijesztését ismerte el. A

sértett apja is arról nyilatkozott, hogy fia nem volt teljesen magánál, ivott is és bizonytalan volt. Ezért elsődlegesen a vádlott felmentését kérte bizonyítékok hiányában.

Másodlagosan nem látta megállapíthatónak a személyi szabadság megsértésénél az aljas indokot, miként a felfegyverkezve elkövetést sem az ítélet 23. oldal 1. bekezdésben írt zsebben levő kés kapcsán, mivel az feltételezés és nem bizonyíték. Így csak az alapeset állapítható meg és a vádlottra kiszabott büntetés nem súlyosítható. A középértéktől eltérést pedig a jelentős időmúlás teszi lehetővé.

A II.r. vádlott felszólalásában furcsának tartotta, hogy úgy ítélik el, hogy a sértettnek orvosilag igazolt sérülései lennének. A továbbra is fenntartott bizonyítási indítványai mellett a sértett sérüléseire és arra is szakértő bevonását kérte, hogy nem volt nála kés.

AIII.r. vádlott védője az ügyészi fellebbezést nem találta megalapozottnak. Arra hivatkozott, hogy a III.r. vádlott részben beismert, amikor elmondta, hogy a sértettnek egy taslit adott, illetve lehet, hogy mondta azt is, hogy mondja meg hol van az ékszer, de ezt nem fenyegetésként közölte. Vitatta a felfegyverkezve elkövetés megállapíthatóságát. A helyesen értékelt bűnösségi körülményekre tekintettel az ügyész indítványának az elutasítását és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az utolsó szó jogán az I.r. és a III.r. vádlott felszólalni nem kívánt, míg a II. r. vádlott - a bizonyítási indítványainak elutasítása miatt - a Be. 21. § (1) bekezdés e) pontjára alapított elfogultságot jelentett be.

A bejelentett fellebbezések közül az ügyészi fellebbezés és az I.r. vádlott és védője fellebbezése részben alapos, míg a II.r. vádlott és védője fellebbezése nem alapos.

Az ítéltábla a kétoldalú perorvoslatokkal megtámadott elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Felülbírlata során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomórészt betartotta. Eljárási szabályt sértett azonban azzal, hogy néhai tanú¹ vallomását - szemben az ítélet 13. oldal 5. bekezdésben rögzítettekkel - nem tette tárgyalás anyagává, mégis bizonyítékként értékelte. Ezért az ítéltábla a Be. 78.§ (4) bekezdésére tekintettel néhai tanú¹ vallomásait a bizonyítékok közül kirekesztette.

Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően kellő körültekintéssel, igen részletes bizonyítási eljárást folytatott le. E bizonyítási eljárás során senki, maga a II.r. vádlott sem hivatkozott tanú² olyan szemtanúként, aki a cselekménysorozat bármely mozzanatánál jelen lett volna.

Ezért az ítéltábla szükségtelennek tartotta tanú² tanúkénti meghallgatását, miként azt is, hogy ismételten megidézzék a már meghallgatott vádlottakat, a sértettet és

tanúkat, mivel a másodfokú eljárásban nem kerülhet sor a lefolytatott bizonyítási eljárás teljes megismétlésére.

A II.r. vádlott által szorgalmazott szakértői vélemények beszerzése pedig - mivel a sértett sérülésének ténye, a kés használata más bizonyítékokkal igazolt - nem kérdés a jelen ügyben.

Ezért az ítélet tábla a II.r. vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte és tényből tényre is helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott, a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg. A tényállás azonban személyi és történeti részében egyaránt kiegészítésre, helyesbítésre szorul.

Az ítélet tábla az iratok tartalma, az I.r. vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata és a másodfokú eljárás során beszerzett erkölcsi bizonyítvány alapján a tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára tekintettel az alábbiak szerint kiegészíti és helyesbíti:

Az ítélet 4. oldal 5. bekezdését kiegészíti azzal, hogy az I.r. vádlott jelenleg fodrászként dolgozik, havi jövedelme 80.000-100.000 Ft.

Az ítélet 5. oldal 1. bekezdését kiegészíti azzal, hogy az elsőként feltüntetett elítélésnél az elkövetési idő 2012. június 23.

A 2.B.180/2013/3. számú és a 14.Bf.440/2013/7. számú határozatok kapcsán az elkövetési idő helyesen 2013. március 11-14. közötti idő. E büntetés letöltését a II.r. vádlott nem 2013. október, hanem november 27. napján kezdte meg.

A II.r. vádlott ellen a Váci Járási Ügyészség 2013. április 15-én B.857/2013/4-I. számon lopás vétsége, 2014. május 24-én B.2539/2012/18-I. számon lopás büntette és más bűncselekmények, 2014. május 27-én B.2536/2013/9-I. számon hamis magánokirat felhasználásának vétsége miatt nyújtott be vádiratot. Az eljárások jelenleg folyamatban vannak.

Az ítélet 6. oldal 5. bekezdéséből mellőzi „egy élel rendelkező eszköz - amely nagy valószínűséggel” részt, így a bekezdés utolsó sorát akként helyesbíti, hogy a II.r. vádlott „elővett egy kést”... (a sértett vallomása).

Az ítélet 7. oldal 4. bekezdés 8. sorában a III.r. vádlottat II.r. vádlottra helyesbíti, mert ez nyilvánvaló elírás és ez van összhangban a bekezdésben korábban megállapítottakkal.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a tényállás már minden tekintetben megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás a Be. 352.§ (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is, mivel ez a tényállás a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul.

A felmentést célzó fellebbezések az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadják, a vádlotti védekezések elfogadását célozzák, amelyek az irányadó perrendi szabályok értelmében másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetnek.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének.

Részletesen és iratszerűen ismertette az eljárás különböző szakaszaiban tett vádlotti védekezéseket, a sértett és a tanúk vallomásait. E körben csak az a mulasztása állapítható meg, hogy nem ismertette és értékelés nélkül hagyta a tanú3-nak a nyomozati iratok 79. oldalán, majd a Váci Járásbíróság előtt a 43. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 22. oldalán rögzített és az elsőfokú bíróság által a 25. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 28. oldala szerint ismertetett vallomását.

Az elsőfokú bíróság ezen kívül számot adott arról, hogy a rendelkezésére álló bizonyítékok közül mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékokat, mely körben és miért nem tartott valónak.

Az elsőfokú bíróság helytállóan alapította a tényállást elsődlegesen a sértett lényegét tekintve végig következetes, azonos nyilatkozataira, amelyet a II. és III.r. vádlottak egymást terhelő vallomásai, tanú5, tanú4 és tanú6, valamint tanú3 tanúk nyilatkozatai is megerősítettek.

A tanú3 - a Kocsma pultosa - a nyomozás során tett és a bíróság előtt is fenntartott vallomása szerint a sértett és apja bementek hozzá annak igazolása végett, hogy a sértett a kocsmában nem kínált aranyat eladásra, mely igaz is volt és a sértett elmondta, hogy őt megverték a Duna parton. A tanú állítása szerint „reggel egy férfi kereste sértettet azzal, hogy betört hozzá, de nem hangzott az el, hogy a sértett bármit árulna.”

A sértett vallomásának korrektségét jelzi és hitelességét erősíti az a tény is, hogy csak annyira terhelte a vádlottakat, amennyire azt cselekvőségük indokolta, nem akarta mindenáron a felelősségre vonásukat. Így pl. elmondta, hogy az I.r. vádlott a lakásuknál történt bántalmazásának részleteit nem láthatta egy sövény miatt, a kocsi pedig saját akaratából szállt be, hogy a Kocsmához menjenek, mert ő is tisztázni akarta magát.

A sértett vallomásán túl tanú5 és az érdektelen tanú4 és tanú6 tanúk vallomása alapján tényként volt megállapítható, hogy a sértett zúzott, hámhorzsolásos, bevérzéses sérüléseket szenvedett el a bántalmazástól.

A II.r. és a III.r. vádlottak egymást terhelő nyilatkozataikban vallották, hogy ők bántalmazták a sértettet, más személy neve fel sem merült.

Ekként pedig helyes az elsőfokú bíróságnak az a következtetése, hogy a sértett sérüléseit a II.r. és a III.r. vádlott okozta. Ebből pedig kiindulva elfogadható a sértetti nyilatkozat a fenyegetést illetően is.

Az I.r. vádlott cselekvősége kapcsán a védelem által hangsúlyozott azon védekezése, hogy a kocsi a sértett bántalmazását nem látta azért nem

fogadható el, mert látta a véres sértettet, a sérüléseit és egy kocsiban ült a sértettet még ott is bántalmazó társaival.

A bizonyítékok összességében történő értékelése az ítélet 14-19. oldalán színvonalas, irathű, részletes, egyes mozzanatokra, cselekvésekre lebontott elemzéseket, logikus következtetéseket tartalmaz. A bizonyítékok egymásra épülnek, zárt logikai láncolatot alkotnak, egy irányba, a vádlottak bűnösségének irányába mutatnak, kizárva ezzel a másképp történés és a más általi elkövetés lehetőségét.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és túlnyomórészt törvényes a cselekmények minősítése is.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy mindhárom vádlott elkövette az önbíráskodás büntettét, az I.r. vádlott az alapesetet, a II.r. és a III.r. vádlott a felfegyverkezve minősített esetet. Tévedett azonban akkor, amikor a III.r. vádlott terhére a bűnsegédi elkövetői alakzatot róta.

Az irányadó tényállás szerint a III.r. vádlott is tényállási elemet, fenyegetést valósított meg, így a társtetteség tárgyi oldala teljes. A III.r. vádlott tisztában volt azzal, hogy társa, a II.r. vádlott a kést használja és mire használja, mert még bízta is a II.r. vádlottat a sértett nyakának elvágására. Így magatartásának kifejtése szándékegységben történt a II.r. vádlottal, ezért a társtetteség alanyi oldala is megvalósult.

Az ítéltábla a Fellebbviteli Főügyészség álláspontjával szemben nem látta megállapíthatónak a személyi szabadság megsértésénél az aljas indokot, mint minősítő körülményt. Az ügyészi átirat 2. oldal 5. bekezdésében írtak - az I.r. vádlott által ígért anyagi előny - az állandó bírói gyakorlat szerint -, miként arra a védelem is helyesen hivatkozott - nem minősül aljas indoknak.

Az aljas indok az erkölcsileg mélyen elítélendő eseteket foglalja magába. A törvény a kiemelkedő, súlyosan elítélendő motívumból fakadó eseteket vonja e minősítő körülmény közé, pl. bosszúvágy egyes esetekben, nemi erkölcs elleni bűncselekmény véghezvitele az indítéka az ölési cselekménynek. Az aljas indokból elkövetés tipikus esete, amikor az elkövető a bűncselekményt más bűncselekmény véghezvitele, illetőleg felfedezésének megghiúsítása, a felderítés megakadályozása vagy megnehezítése céljából követi el.

Az irányadó tényállás szerint a vádlottak az önbíráskodás büntettét már korábban befejezték, így annak felderítésének megghiúsítása, megakadályozása szóba sem kerülhet. A sértett Duna partra vitele a személyi szabadság megsértésének a leplezését szolgálta. Ezért az ítéltábla nem látta megállapíthatónak az aljas indokot.

A védelmi érveléssel szemben a Btk. 459. § (1) bekezdés 6. pontjában foglalt felfegyverkezve elkövetés a „tart magánál” fordulattal már megvalósult.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket részben sorolta fel helyesen.

A megváltoztatott minősítés miatt a bűnösségi körülményeket az alábbiak szerint pontosítani kellett.

A II.r. vádlottnál a súlyosító körülmények köréből mellőzte a személyi szabadság megsértése többszörös minősülését.

A III.r. vádlott tekintetében az önbíráskodás bünteténél az enyhítő körülmények köréből mellőzte a részesi magatartást, egyúttal a megállapított társtettesi elkövetést további súlyosító körülményként értékelte.

A kiszabott büntetés neve mindhárom vádlott esetében megfelelő.

Az I.r. vádlottnál a megváltoztatott minősítés, az egy évtől öt évig terjedő büntetési tétel, a halmazat miatti 4 és ¼-ed évi középérték a védő által szorgalmazott pénzbüntetés kiszabását nem tette indokoltá, arra azonban törvényes lehetőséget biztosított, hogy a szabadságvesztés tartama 1 év 6 hónapra enyhítésre kerüljön. A büntetlen előéletű, gyermekét egyedül nevelő, több mint 4 éve büntetőeljárás hatálya alatt álló vádlottnál szükségtelennek ítélte a próbaidő 5 év maximumban meghatározását, ezért azt 3 évre enyhítette.

A II.r. vádlott tekintetében a 7 éves középértékhez képest kiszabott 4 év szabadságvesztés a részben megváltozott bűnösségi körülmények ellenére arányos és megfelelő büntetés. Az elkövetéskor büntetlen előéletű vádlottal szemben eltúlzottan enyhe büntetésnek nem tekinthető. Ugyanakkor nem kerülhetett sor az időmúlásra hivatkozó, a védelem által szorgalmazott enyhítésre sem, mert a 4 év időmúlás jelentős ugyan, de az a II.r. vádlottnál csak kisebb mértékben vehető figyelembe arra tekintettel, hogy a II.r. vádlott ellen a bíróság két alkalommal is elfogatóparancsot bocsátott ki.

A III.r. vádlottra kiszabott büntetés a 7 éves középérték ellenére nem tekinthető eltúlzottan enyhe büntetésnek, mert a büntetés megfelel a vádlott által megvalósított cselekmények tárgyi súlyának, a vádlott alanyi bűnösségi fokának, a bűnösségi körülményeknek és a büntetés céljának is.

Az ítélőtábla nem látta indokoltnak a III.r. vádlottra kiszabott büntetés lényeges súlyosítását, de a belső arányosság szem előtt tartása miatt arra sem látott lehetőséget, hogy a büntetést enyhítse.

Az elsőfokú bíróságnak a mellékbüntetés kiszabására, annak tartamára, a végrehajtási fokozatra, a feltételes szabadságra, valamint a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései törvényesek.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét mindhárom vádlott tekintetében a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A II.r. és a III.r. vádlottak védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védők látták el. Az ennek folytán felmerült bűnügyi költséget az ítélőtábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította.

Mivel a II.r. vádlott esetében sem az ügyész, sem a II.r. vádlott és védője fellebbezése eredményre nem vezetett, akként rendelkezett, hogy a II.r. vádlott a védelmének ellátásával felmerült bűnügyi költséget fizesse meg.

A III.r. vádlott tekintetében azonban az ügyészi fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az ő védelmének ellátásával felmerült bűnügyi költséget a Be. 381.§ (2) bekezdése értelmében az állam viseli.

Budapest, 2014. év november hó 5. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

dr. Magócsi István sk.

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 4.B.82/2013/26. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.138/2014/14. számú ítéletében írt változtatással az I.r., a II.r. és a III.r. vádlott tekintetében 2014. év november hó 5. napján jogerőre emelkedett és a az I.r. vádlottra kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2014. év november hó 5. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva

tisztviselő